

Impressie van gesprekken van leden van de oude lerarengroep en Jan Andreae – 20 juni 2018

In het voorjaar van 2016 vroeg Hans Gijsen de leden van de “oud lerarengroep” om bij elkaar te komen om de relatie te verbeteren. In het najaar herhaalde Jotika Hermsen dat verzoek. Tussen december 2016 en september 2017 zijn een aantal leden onder leiding van Jan Andreae bij elkaar gekomen. Er deden steeds ongeveer 8 mensen mee, in wisselende samenstelling. Het doel was om de relatie te verbeteren na het opheffen van de groep in 2015.

In de gesprekken kwamen de persoonlijke en emotionele reacties aan bod, naar aanleiding van het uit elkaar gaan aan bod. Dat gaf meer zicht op de intentie en de pijnpunten van de deelnemers bij het naar buiten brengen van het misbruik van Mettavihari. Ook werd benoemd dat er al langer andere verschillen lagen die moeilijk bespreekbaar waren. Het gaf ruimte dit nu boven tafel te laten komen en te leren om naar elkaar te luisteren.

De bijdrage van Jan Andreae was ook om de verhalen die aan bod kwamen in een groter kader te plaatsen, een kader over hoe systemen werken als het gaat over seksueel misbruik, groepsprocessen die dan kunnen ontstaan. Zoals ontkenning, isolement, her/erkennen van de slachtoffers, de dader een plek geven. Een belangrijk opmerking die Jan maakte was: daar waar veel licht is - en in een spirituele organisatie is licht - daar is ook schaduw. En het is aan ons of we bereid zijn verantwoordelijkheid te nemen voor de schaduwkanten die er gegroeid zijn. Dat vraagt van ons, om er bewust van te zijn en er wijs en compassievol mee om te gaan.

Jan heeft ons ook bevraagd of het mogelijk zou zijn om samen te werken. Voor de landelijke Sangha is het de beste optie om samen te werken. Dat klonk naar “weer als vroeger”. Voor de mensen die meededen was er als reactie op die vraag: verlangen, aversie, gewoontepatronen in de communicatie, opluchting, pijn, improductief zijn. Dat is realiteit. In de weken tussen de afspraken door waren er geen initiatieven om samenwerking vorm te geven. De realiteit is dat er autonome groepen zijn, met verschillende visies, die los van elkaar activiteiten organiseren voor dezelfde doelgroep.

Jan deed de suggestie om zonder zijn begeleiding met elkaar door te gaan en elkaar te blijven ontmoeten, om het helingsproces meer tijd te geven. Hier bleek niet voldoende draagvlak voor.

In de praktijk zullen er groepoverstijgende activiteiten zijn, zoals een tournee van een buitenlandse leraar of het organiseren van een symposium. Ad hoc kunnen dan werkgroepen gevormd worden, waar de initiatief nemende groep de anderen kan benaderen om samen een dergelijk project te organiseren en/of zaken af te stemmen. Op deze manier kan vanuit de diversiteit de mogelijkheid tot samenwerking groeien. Ook is de behoefte en de bereidheid uitgesproken om b.v. een keer per jaar met alle begeleiders een inhoudelijke Dhamma dag te organiseren.

Een moeilijke situatie, een goed initiatief, een eerste begin van heling, tijd nodig om andere vormen te vinden.

Marije Geurts en Ank Schravendeel